

Nr 350.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 183, angående omorganisation av bilbesiktningsmannainstitutionen m. m.

I en till riksdagen avlämnad proposition, nr 183, har vederbörande departementschef framlagt förslag till omorganisation av bilbesiktningsmannainstitutionen m. m. Förslaget är grundat på en utredning, som verkställt inom departementet med biträde av särskilt tillkallade sakkunniga, vilka antagit benämningen 1945 års bilbesiktningsutredning och sedermera efter utfört uppdrag till Kungl. Maj:t överlämnat betänkande med förslag till ändringar i hitintills gällande bestämmelser på förevarande område. Av utredningen framgår, att i fråga om kompetensprov för erhållande av körkort för framförande av motorfordon skulle dylika prov koncentreras till ett begränsat antal orter medförande en med avseende å denna i och för sig viktiga angelägenhet långt gående ändring i gällande distriktsindelning. Man har tydligen utgått ifrån att för vinnande av största möjliga kompetens skulle det erfordras att vederbörande vore hänvisad att undergå prov vid stadstrafik, där på grund av trafikens intensitet föraren av ett motorfordon antages bli tvingad att ådagalägga större kompetens än vad som är nödvändigt vid prov inom ett mindre trafikerat område. Det förefaller emellertid ganska tvivelaktigt huruvida man skall tillmäta en dylik uppfattning sådant vitsord att detta skulle föranleda koncentring av kompetensproven så gott som uteslutande till städer med mera intensiv trafik. Oberoende av den uppfattning man kan hysa om denna sak, måste i alla händelser utgifterna för den enskilde och då framför allt för körkortsaspiranterna från landsbygden bli avsevärt större än förut, därest utredningens förslag i denna del skulle genomföras. Det framgår av propositionen, att departementschefen icke ansett sig kunna taga definitiv ställning till utredningens förslag härutinnan, då det enligt hans mening faller inom området för 1945 års trafiksäkerhetskommittés utredningsuppdrag och därför bör upptagas till prövning i samband med behandlingen av kommitténs blivande betänkande. Departementschefen framhåller dock, att det må ankomma på chefsmyndigheten (väg- och vattenbyggnadsstyrelsen) att i samråd med länsstyrelserna från fall till fall pröva och avgöra i vad mån kravet på kompetensprovets tillförlitlighet bör ge anledning till indragning av proven på någon av nuvarande stations- och mottagningsorter. Detta uttalande synes ge anledning till erin-

ringar. Om det skulle förhålla sig så, att den förrättningsman för vilken kompetensprovet skall avläggas sköter sin uppgift på ett sådant sätt att vederbörande allt för lättvindigt får fullgöra provet, så är väl därmed uppenbart att ifrågavarande förrättningsman missköter sitt uppdrag. Det kan väl knappast anses rimligt, att försummelsen skall tillrättaläggas genom indragning av proven å den ort det i så fall gäller. Har förrättningsmannen ådagalagt inkompetens eller ligkiltighet vid fullgörandet av sitt ansvarsfulla uppdrag, så bör uppenbarligen ett tillrättaläggande ske genom ett personbyte och ej genom kompetensprovets indragande å orten. Ett annat förfarande kan ju icke leda till annat än att oskyldiga bestraffas för en annans försummelse, vilket knappast är i överensstämmelse med gällande rättsprinciper.

Under hänvisning till vad ovan anförts tillåter jag mig vördsamt hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition, nr 183, måtte besluta, att därest sådan förrättningsman, inför vilken kompetensprov för erhållande av kör- och trafik kort för motorfordon skall avläggas, visar inkompetens eller försummelse vid fullgörande av sitt uppdrag, detta icke skall medföra indragning av proven på nu befintlig stations- och mottagningsort, utan i stället föranleda ombyte av förrättningsman.

Stockholm den 18 mars 1947.

Evald Ericsson
i Sörsjön.